

POSTANOWIENIE

Dnia 23 listopada 2011 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Halina Kiriło

w sprawie z odwołania B. S.
od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych
o wcześniejszą emeryturę z tytułu opieki nad dzieckiem,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 23 listopada 2011 r.,
skargi kasacyjnej ubezpieczonej od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 30 czerwca 2010 r.,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z dnia 30 czerwca 2010 r. oddalił apelację B. S. od wyroku Sądu Okręgowego – Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 13 kwietnia 2010 r., mocą którego oddalono jej odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z 6 lipca 2009 r., wstrzymującej wypłatę wcześniejszej emerytury z tytułu opieki nad dzieckiem.

Powyższy wyrok został zaskarżony skargą kasacyjną odwołującej się. Skargę oparto na podstawie naruszenia prawa materialnego przez jego niewłaściwe zastosowanie oraz błędną wykładnię polegające na przyjęciu w wyrokach przez Sądy obu instancji, że organ rentowy po uprawomocnieniu się decyzji o przyznaniu prawa do emerytury miał uzasadnione podstawy do

wznowienia z urzędu postępowania w trybie art. 114 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227 ze zm.; dalej ustawa o emeryturach i rentach) w celu ponownego ustalenia na skutek odmiennej obecnie oceny dowodów dołączonych do wniosku emerytalnego, prawa do tego świadczenia, przyznanego wcześniej na zasadzie rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 15 maja 1989 r. w sprawie uprawnień do wcześniejszej emerytury pracowników opiekujących się dziećmi wymagającymi stałej opieki i pomocy w czynnościach samoobsługowych (Dz. U. Nr 28, poz. 149 ze zm.) co w świetle treści uchwały Sądu Najwyższego z dnia 5 czerwca 2003 r., III UZP 5/03 nie stanowiło okoliczności uzasadniającej wszczęcie z urzędu takiego postępowania a nadto na podstawie naruszenia przepisów postępowania, co mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy poprzez przyjęcie w wyroku przez Sądy obydwu instancji, że organ rentowy wznawiając z urzędu postępowanie w wydanych na tę okoliczność decyzjach za podstawę ich wznowienia przyjął art. 145 § 1 pkt 5 k.p.a. – bo prowadząc w tym trybie wznowienie postępowania równocześnie organ rentowy rażąco naruszył zasady tego postępowania określone odpowiednio w art. 149 § 1 i art.151 § 1 pkt 2 a także art. 9 i art.10 k.p.a., w wyniku czego już na etapie wznowienia z urzędu postępowania przez ZUS skarżący był pozbawiony możliwości obrony oraz art. 233 k.p.c. przez niewszzechstronne rozważenie materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie przez przyjęcie, że organ rentowy był w tym konkretnym przypadku uprawnionym do wznowienia z urzędu i w takiej formie postępowania, a tym samym naruszenie: 1/ art. 114 ust.1 ustawy o emeryturach i rentach w zw. z § 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 15 maja 1989 r. w sprawie uprawnień do wcześniejszej emerytury pracowników opiekujących się dziećmi wymagającymi stałej opieki (Dz. U. z 1989 r., Nr 28, poz. 149) oraz przepisów rozdziału trzeciego ustawy o emeryturach i rentach w zakresie kompetencji lekarzy orzeczników ZUS, opiniujących stan zdrowia dzieci do lat 16, jak i zakresu ich uprawnień określonych w rozporządzeniu Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 8 sierpnia 1997 r. (Dz. U. Nr 99, poz. 612) w sprawie orzekania o niezdolności do pracy do celów rentowych w sytuacji kiedy w sprawie nie zostały ujawnione żadne nowe nieznane organowi rentowemu okoliczności lecz istniejące w chwili wydania decyzji pierwszorzadowej;

2/ wynikającego z treści art. 124 ustawy o emeryturach i rentach, obowiązku jego stosowania przez organ rentowy w zasadach postępowania o świadczenie określone w ustawie a więc tym bardziej szczególnie w przypadku wznawiania z urzędu postępowania w trybie art. 145 § 1 pkt 5 (jak to miało miejsce w sprawie), rażącego łamania zasad tego wznawienia postępowania, bez dopuszczenia do udziału strony jaką jest świadczeniobiorca; 3/ uchwały Sądu Najwyższego z dnia 5 czerwca 2003 r., sygn. akt III UZP 5/03 dotyczącej interpretacji prawa w tym zakresie; 4/ wykładni prawa zawartej w postanowieniu Sądu Najwyższego z dnia 18 lutego 2003 r., sygn. akt II UK 146/02; 5/ art. 2 i 32 Konstytucji RP oraz następstw wynikających z art. 77.

Skarżąca wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku w całości i orzeczenie co do istoty sprawy, lub jego uchylenie i przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu do ponownego rozpoznania.

Jako przesłankę wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazano wyżej wymienione przesłanki, argumentację przytoczoną w ramach podstawy skargi kasacyjnej a także nieważność postępowania w związku z naruszeniem przez ZUS na etapie wznawiania przez niego postępowania z urzędu, w trybie art. 145 § 1 pkt 5 i równoczesną obrazę treści 149 § 1 pkt 1, art. 151 § 1 pkt 2 oraz art. 9 i art. 10 k.p.a. w związku z art. 124 ustawy o emeryturach i rentach, a także występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, sprowadzającego się do pytania, czy istniejąca w sprawie przed wydaniem decyzji pierwszorzazowej przez ZUS dokumentacja medyczna w postaci „Karty Historii Choroby” nie wymagana do przedłożenia przez skarżącą, na której oparto zaświadczenie lekarskie dołączone do wniosku jest, jak obecnie utrzymuje ZUS „ujawnioną obecnie dokumentacją” – czy dokumentacją istniejącą w chwili ustalania prawa do emerytury w świetle uchwały Sądu Najwyższego z dnia 5 czerwca 2003 r. III UZP 5/03. Ponadto skarżąca zwróciła uwagę na rozbieżności w orzecznictwie sądów w tym zakresie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Na wstępie warto podkreślić, iż Sąd Najwyższy, jako sąd kasacyjny, nie jest sądem powszechnym zwykłej, trzeciej instancji, zaś skarga kasacyjna (podobnie jak uprzednio kasacja) nie jest środkiem zaskarżenia przysługującym od każdego rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie, a to z uwagi na przeważający w charakterze skargi kasacyjnej element interesu publicznego. Zgodnie z takim modelem skargi kasacyjnej jej rozpoznanie następuje tylko z przyczyn kwalifikowanych, wymienionych w art. 398⁹ § 1 k.p.c., tj. wówczas, gdy w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, bądź istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, czy też zachodzi nieważność postępowania lub gdy skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W konsekwencji tegoż w art. 398⁴ § 2 k.p.c. wśród istotnych wymagań skargi kasacyjnej ustawodawca wymienił obowiązek złożenia wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania i jego uzasadnienie. Wymóg ten wiąże się z tzw. przedsądem, polegającym m. in. na możliwości odmowy przez Sąd Najwyższy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.), a jego spełnienie powinno przybrać postać wyodrębnionego wyводу prawnego, w którym skarżący wykaże, jakie występujące w sprawie okoliczności pozwalają na uwzględnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jednocześnie uzasadnieniu, dlaczego odpowiadają one ustawowemu katalogowi przesłanek. Ustawodawca nieprzypadkowo, konstruując wymagania skargi kasacyjnej, wyodrębnił w oddzielnych przepisach art. 398⁴ k.p.c. obowiązek przytoczenia podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia (§ 1) i obowiązek przedstawienia wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania i jego uzasadnienia (§ 2). Chodzi zatem o dwa odrębne, kreatywne elementy skargi kasacyjnej, które spełniają określone cele i podlegają ocenie Sądu Najwyższego, na różnych etapach postępowania kasacyjnego. Wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania i jego uzasadnienie podlegają analizie na etapie przedsądu, natomiast przytoczone podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie oceniane są dopiero po przyjęciu skargi do rozpoznania, w trakcie jej merytorycznego rozpoznawania. Oba te elementy muszą być więc przez skarżącego wyodrębnione, oddzielnie przedstawione i uzasadnione, a dla spełnienia wymogu z art. 398⁴ § 2 k.p.c. nie wystarczy odwołanie się do

podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia, bo choć dla obu tych przesłanek argumenty mogą być podobne, to Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze okoliczności uzasadniające przyjęcie jej do rozpoznania, nie analizuje zaś podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia. Skarga kasacyjna powinna być tak zredagowana i skonstruowana, aby Sąd Najwyższy nie musiał poszukiwać w uzasadnieniu jej podstaw pozostałych elementów konstrukcyjnych skargi, ani tym bardziej się ich domyślać. Skarga kasacyjna jest wszak szczególnym środkiem zaskarżenia, realizującym przede wszystkim interes publiczny, polegający na usuwaniu rozbieżności w orzecznictwie sądów powszechnych oraz na wspomaganiu rozwoju prawa, zatem uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania powinno koncentrować się na wykazaniu, iż takie okoliczności w sprawie zachodzą (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 31 stycznia 2008 r., II UK 246/07, LEX nr 449007, z dnia 10 marca 2008 r., III UK 4/8, LEX nr 459291, z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08, LEX nr 404134 i z dnia 19 czerwca 2008 r., II UZ 18/08, LEX nr 406392).

Odnosząc powyższe rozważania do realiów niniejszej sprawy należy stwierdzić, że przedmiotowa skarga kasacyjna dotknięta jest wadami konstrukcyjnymi. Wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania częściowo odwołuje się bowiem do podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia. W konsekwencji Sąd Najwyższy musiałby poszukiwać przesłanek przedsądu i argumentacji za przyjęciem ich spełnienia w innych elementach tegoż środka zaskarżenia.

Co zaś się tyczy podniesionego we wniosku zarzutu nieważności postępowania z art. 379 pkt 5 k.p.c. w związku z art. 124 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227 ze zm.) oraz art. 145 § 1 pkt 5, art. 149 § 1 pkt 1, art. 9 i art. 10 Kodeksu postępowania administracyjnego, polegającej na pozbawieniu strony możliwości obrony jej praw na etapie wznowienia postępowania przed organem rentowy, to wypada zauważyć, iż kwestia ta była przedmiotem analizy Sądu Najwyższego, który w uchwale składu siedmiu sędziów z dnia 10 czerwca 2011 r., III UK 1/11 (Biul.SN 2011/6/21) stwierdził, że ponowne ustalenie prawa do świadczeń lub ich wysokości w trybie art. 114 ust. 1 i 1a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych nie

wymaga wydania przez organ rentowy postanowienia o wznowieniu postępowania na podstawie art. 149 § 1 k.p.a.; wymaga natomiast zawiadomienia stron o wszczęciu postępowania na podstawie art. 61 § 4 k.p.a. w związku z art. 124 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. W uzasadnieniu uchwały wyjaśniono zaś, iż mając na uwadze fakt, że w postępowaniu przed organem rentowym stosuje się przepisy procedury administracyjnej, organ ten korzystając z uprawnienia z art. 114 ust. 1 i 1a ustawy o emeryturach i rentach z FUS do ponownego ustalenia prawa do świadczeń lub ich wysokości, zobowiązany jest do realizacji zasady czynnego udziału stron w postępowaniu (art. 10 k.p.a.). W tym celu na organie rentowym spoczywa w myśl art. 61 § 4 k.p.a. obowiązek zawiadomienia stron o wszczęciu postępowania z urzędu lub na żądanie jednej z nich. Przepis art. 61 § 4 k.p.a. odnosi się do postępowania administracyjnego prowadzonego zarówno w trybie zwyczajnym, jak i w trybach nadzwyczajnych. Postępowanie w sprawie zakończonej ostateczną decyzją administracyjną, zmierzające do wzruszenia tej decyzji, może być prowadzone tylko po wydaniu przez właściwy organ i doręczeniu wszystkim stronom wymaganego przez prawo procesowe zawiadomienia o tym fakcie na podstawie art. 61 § 4 k.p.a. (zob. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z 26 maja 1989 r., IV SA 339/89, ONSA 1989, nr 1, poz. 50). Zatem treść art. 114 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, który wyczerpująco reguluje materię ponownego ustalenia prawa do świadczeń lub ich wysokości oraz zapewnienie czynnego udziału stron w postępowaniu (art. 10 k.p.a.) poprzez zawiadomienie o wszczęciu postępowania na podstawie art. 61 § 4 k.p.a. - mimo treści art. 124 tej ustawy (odsyłającego do stosowania w sprawach w niej nieuregulowanych do Kodeksu postępowania administracyjnego) - nie uzasadnia wydawania rozstrzygnięcia o wznowieniu postępowania w trybie przepisów rozdziału 12 Kodeksu postępowania administracyjnego. Jednocześnie Sąd Najwyższy zauważył, że wydanie lub niewydanie przez organ rentowy na podstawie art. 149 § 1 k.p.a. postanowienia o wznowieniu postępowania dotyczącego ponownego ustalenia prawa do świadczeń lub ich wysokości w oparciu o art. 114 ust. 1 lub 1a ustawy o emeryturach i rentach z FUS (podobnie w oparciu o art. 83a ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych) jest prawnie indyferentne w postępowaniu sądowym

wszczęty przed sądem ubezpieczeń społecznych w wyniku wniesienia odwołania od decyzji organu rentowego wydanej na podstawie art. 114 ust. 1 lub 1a ustawy o emeryturach i rentach z FUS. W orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się, że naruszenie przepisów Kodeksu postępowania administracyjnego nie stanowi przesłanki wzruszenia decyzji przez sąd ubezpieczeń społecznych, co oznacza, że przepisy Kodeksu postępowania administracyjnego nie są przez ten Sąd stosowane. W związku z tym wśród przewidzianych w art. 477⁹ § 3, art. 477¹⁰ § 2 i art. 477¹⁴ k.p.c. sposobów rozpoznania odwołania przez sąd nie przewidziano stwierdzenia nieważności decyzji organu rentowego, nawet przy odpowiednim stosowaniu art. 180 § 1 k.p.a. Sąd pierwszej instancji albo oddala odwołanie, albo, uznając je za zasadne, zmienia zaskarżoną decyzję (por. np. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 27 kwietnia 2010 r., II UK 336/09, LEX nr 604222 albo z dnia 9 lutego 2010 r., I UK 151/09, LEX nr 585708). Formalne wady postępowania przed organem rentowym, podobnie jak formalne wady decyzji administracyjnej wydanej przez organ rentowy, nie powodują, co do zasady, jej uchylenia ani stwierdzenia jej nieważności. Sąd ubezpieczeń społecznych ocenia zasadność roszczeń odwołującego się, a nie formalną legalność postępowania przed organem rentowym. W sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych postępowanie sądowe nie stanowi prostej kontynuacji postępowania administracyjnego; tylko w wyjątkowych wypadkach sądowa kontrola decyzji organu rentowego przeprowadzana jest przez pryzmat przepisów Kodeksu postępowania administracyjnego. Zasadę posiłkowego stosowania przepisów Kodeksu postępowania administracyjnego w postępowaniu z zakresu ubezpieczeń społecznych wyrażono w art. 180 k.p.a. Jego treść normatywna z jednej strony oznacza przyznanie pierwszeństwa w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych przepisom szczególnym (np. przepisom ustawy o emeryturach i rentach z FUS), z drugiej zaś zwraca uwagę, że postępowanie odwoławcze toczy się, poprzez zastosowanie art. 83 ust. 2 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, na zasadach i w trybie określonym w Kodeksie postępowania cywilnego. Z przytoczonych regulacji jednocześnie wynika, że w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych pierwszeństwo w zastosowaniu mają przepisy szczególne (np. przepisy ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych), natomiast

przepisy Kodeksu postępowania administracyjnego stosuje się wtedy, gdy określonej kwestii nie normują przepisy szczególne.

Z kolei odnośnie do tej przesłanki przedsądu, jaką jest występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, godzi się zauważyć, że w razie wskazania tej okoliczności przemawiającej za przyjęciem skargi kasacyjnej do rozpoznania, obowiązkiem skarżącego jest wywiedzenie i uzasadnienie występującego w sprawie problemu w sposób zbliżony do tego, jaki przewidziany jest przy przedstawianiu zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 k.p.c. (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 maja 2006 r., V CSK 75/06, niepublikowane). Sformułowanie zagadnienia powinno zatem odwoływać się w sposób generalny i abstrakcyjny do treści przepisu, który nie podlega jednoznacznej wykładni, a którego wyjaśnienie przez Sąd Najwyższy przyczyni się do rozwoju jurysprudencji i prawa pozytywnego. Rolą Sądu Najwyższego, jako najwyższego organu sądowego w Rzeczypospolitej Polskiej, nie jest bowiem działanie w interesie indywidualnym, lecz powszechnym, poprzez ochronę obowiązującego porządku prawnego przed dowolnością orzekania i ujednolicanie praktyki stosowania prawa pozytywnego. Nie każde więc orzeczenie, nawet błędnie wydane, zasługuje na kontrolę w postępowaniu kasacyjnym (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 4 lutego 2000 r., II CZ 178/99, OSNC 2000, nr 7 - 8, poz. 147, z dnia 18 marca 2004 r., I PK 620/03, LEX nr 513011, z dnia 8 lipca 2004 r., II PK 71/04, LEX nr 375715 i z dnia 16 kwietnia 2008 r., I CZ 11/08, LEX nr 393883). Nie spełnia określonego w art. 398⁹ § 1 k.p.c. wymagania sformułowanie istotnego zagadnienia prawnego w sposób ogólny i nieprecyzyjny, a zwłaszcza ograniczenie się do samego postawienia pytania, bez odniesienia się do problemów interpretacyjnych przepisów (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 25 lutego 2008 r., I UK 332/07, LEX nr 452451 i z dnia 21 maja 2008 r., I UK 11/08, LEX nr 491538). Trzeba jednak przypomnieć, iż przedstawione przez skarżącego zagadnienie prawne powinno nawiązywać do przepisów, których naruszenie zarzucono w ramach podstaw skargi kasacyjnej i nie może być oderwane od przesłanek orzekania w sprawie (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 listopada 2002 r., I CK 213/02, LEX nr 74415).

Wreszcie w kwestii tej przesłanki przedsądu, jaką jest potrzeba wykładni przepisów prawa, przepisy mające być przedmiotem wykładni Sądu Najwyższego powinny należeć do katalogu przepisów, których naruszenie przez sąd drugiej instancji zarzucono w ramach podstawy skargi (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 września 2002 r., I PKN 682/01, OSNP 2004 r. nr 12, poz. 211). Rzeczą skarżącego jest zaś wykazanie, że określony przepis prawa, mimo iż budzi poważne wątpliwości (ze sprecyzowaniem, na czy te poważne wątpliwości polegają), nie doczekał się wykładni, bądź niejednolita jego wykładnia wywołuje rozbieżności w orzecznictwie sądów, które to orzecznictwo należy przytoczyć (postanowienia Sadu Najwyższego z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002 nr 12, poz. 151, z dnia 28 marca 2007r., II CSK 84/07, LEX nr 315351, z dnia 15 października 2002 r., II CZ 102/02, LEX nr 57231, z dnia 13 grudnia 2007r., I PK 233/07, OSNP 2009, nr 2-4 poz.43 i z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 37/08, LEX nr 494133). Oczywiście jest, iż budzący wątpliwości interpretacyjne przepis musi mieć zastosowanie w sprawie, a jego wykładnia – mieć znaczenie dla jej rozstrzygnięcia. Przedmiotem zainteresowania Sądu Najwyższego jest jednak sam przepis, a nie rozstrzygnięcie konkretnego sporu. Stąd też wspomniane wątpliwości interpretacyjne powinny być na tyle poważne, by ich wyjaśnienie nie sprowadzało się do prostej wykładni przepisów. W tym wyraża się publicznoprawny charakter skargi kasacyjnej. Celem realizowanym w wyniku rozpoznania skargi kasacyjnej jest bowiem ochrona interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni przepisów prawa oraz wkład Sądu Najwyższego w rozwój jurysprudencji i prawa pozytywnego, a nie korekta orzeczeń wydawanych przez sady powszechne (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 lutego 2000 r., II CZ 178/99, OSNC 2000, nr 7-8, poz. 147). Omawiana przesłanka uwzględnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest spełniona, gdy wskazane przez skarżącego przepisy zostały dostatecznie wyjaśnione w dotychczasowej judykaturze sądowej, w szczególności w judykaturze Sądu Najwyższego, a w skardze kasacyjnej nie przytoczono argumentów przemawiających za zmianą dotychczasowego orzecznictwa. Brak jest podstaw do przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, jeżeli rzekome rozbieżności w interpretacji prawa wynikają z odmiennych stanów faktycznych, w których zapadły

orzeczenia dotyczące wskazanego w skardze przepisu (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 20 lutego 2008 r., III SK 28/07, LEX nr 4524). Implikująca konieczność wykładni prawa rozbieżność orzecznictwa nie może być też utożsamiana z różną interpretacją lub stosowaniem przepisów przez sąd pierwszej i drugiej instancji w związku z orzekaniem w tej samej sprawie (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 24 kwietnia 2003 r., I PK 557/02, niepublikowane).

Przedstawione przez skarżącą zagadnienie prawne nie spełnia powyższych kryteriów. Autor skargi kasacyjnej nie wskazał bowiem konkretnych przepisów prawa materialnego, na podstawie których konstruuje owe zagadnienie prawne, nie odwołał się w sposób generalny i abstrakcyjny do ich treści i nie odniósł się do problemów interpretacyjnych, jakie mogą pojawić się na ich tle, lecz ograniczył się do samego postawienia pytań nawiązujących do szczegółów stanu faktycznego tej konkretnie sprawy i zmierzających do rozstrzygnięcia przez Sąd Najwyższy niniejszego sporu. Co więcej – skarżąca formułuje zagadnienie prawne w kontekście uchwały Sądu Najwyższego z dnia 5 czerwca 2003 r., III UZP 5/03, co jest zupełnym nieporozumieniem, gdyż przedmiotem wykładni w ramach odpowiedzi na zagadnienie prawne może być przepis prawa a nie uchwała sądowa. Podjęcie przez Sąd Najwyższy stosownej uchwały przeczy zaś tezie o występowaniu w sprawie istotnego zagadnienia prawnego.

Podobnie twierdzenie skarżącej o potrzebie wykładni przepisów prawa wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów nie zostało powiązane z konkretnym unormowaniem, budzącym takie właśnie kontrowersje w judykaturze.

Wobec niewykazania przez skarżącą istnienia którejś ze wskazanych przesłanek przedsądu, Sąd Najwyższy z mocy art. 398⁹ § 2 k.p.c. orzekł o odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.